

กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง

การที่ข้าราชการกระทำผิดวินัยในกรณีที่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ อาจใช้ดุลพินิจดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรือหากอยู่ระหว่างการสอบสวนอาจงดการสอบสวนก็ได้ กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ แบ่งออกเป็น ๒ กรณี ได้แก่

๑. กรณีความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง (ข้อ ๖๔)

กรณีกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ได้แก่

(๑.๑) ได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือ

(๑.๒) ให้ถ้อยคำรับสารภาพและมีการบันทึกถ้อยคำรับสารภาพเป็นหนังสือ หรือ

(๑.๓) มีหนังสือรับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวน

การรับสารภาพต้องรับโดยสิ้นเชิงไม่มีการยกข้อต่อสู้เป็นประเด็นใหม่ขึ้นมา จึงเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ที่จะพิจารณาให้ดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องทำการสอบสวน ซึ่งถ้าเห็นว่าการรับสารภาพดังกล่าวเพียงพอจะวินิจฉัยได้ว่าการกระทำนั้น เป็นความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามข้อกล่าวหา หรือหากในระหว่างการสอบสวนทางวินัย ผู้ถูกกล่าวหาได้รับสารภาพต่อผู้มีหน้าที่สอบสวนหรือต่อคณะกรรมการสอบสวน ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ อาจพิจารณาให้งดการสอบสวนก็ได้โดยไม่ต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา ตลอดจนรับฟังคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาของผู้ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด

๒. กรณีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (ข้อ ๖๕)

กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่เป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง มี ๓ กรณี ได้แก่

(๑) ละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่กลับมาปฏิบัติหน้าที่ราชการอีกเลย และผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ได้ดำเนินการหรือสั่งให้ดำเนินการสืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ

(๒) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าโทษจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยต้องถูกจำคุกจริงไม่ใช่รอการลงโทษ หรือรอการกำหนดโทษ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๓) กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้รับสารภาพเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชา หรือให้ถ้อยคำรับสารภาพและมีการบันทึกไว้เป็นหนังสือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวน ผู้มีหน้าที่สอบสวนหรือคณะกรรมการสอบสวน

ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๔ (กรณีข้าราชการตำแหน่งต่างกันหรือต่างกระทรวงกัน ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องเป็นไปตามที่ ก.พ. กำหนด) จะดำเนินการทางวินัยโดยไม่ต้องสอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้